

MRAVENČÍ LISTY č. 9/2018

Vážení čtenáři právě vychází číslo 9/2018 časopisu MRAVENČÍ LISTY. Snad s námi budete spokojeni i tentokrát a přejeme vám potěšení z našeho čtení. V úvodu si připomeneme významné dny, které si spolu s námi můžete oslavit.

7. 9.	Den otevřených dveří památek v ČR
8. 9.	Mezinárodní den gramotnosti
16. 9.	Mezinárodní den ochrany ozónové vrstvy
16. 9.	Den církevního školství
16. 9.	Začíná Evropský týden mobility
21. 9.	Mezinárodní den Alzheimerovy choroby
21. 9.	Mezinárodní den míru
22. 9.	(Evropský) Mezinárodní den bez aut
22. 9.	Mezinárodní den antikoncepce
23. 9.	Mezinárodní den neslyšících
26. 9.	Mezinárodní den kulturního dialogu
27. 9.	Světový den cestovního ruchu (Světový den turistiky)
30. 9.	Mezinárodní den překladatelů

16. 9. Mezinárodní den ochrany ozónové vrstvy

Mezinárodní den ochrany ozónové vrstvy byl stanoven na základě podepsané smlouvy z roku 1987. Ve smlouvě jsou napsané přesné body jak chránit ozónovou vrstvu a ty se musí dodržovat. Důvodem ochrany ozónové vrstvy země je její úbytek kolem naší planety, což může mít v konečném důsledku fatální následky na životní prostředí a celý ekosystém naší planety.

16. 9 Začíná Evropský týden mobility

16. září začíná Evropský týden mobility má sloužit lidem po celém světě, k připomenutí, jak jsou škodlivé a znečišťující látky z aut, a zároveň poukázat na různé alternativy dopravy. Jezdí autobusy na zemní plyn, které jsou ekologičtější, všude se dá dostat například na kole, pěšky, procházkou. Pravdou je, že i výrobci automobilů mají stanoveny emisní limity a sami se snaží vyvinout alternativní pohony do automobilů, např. vodíkový pohon či elektromobil.

21. 9. Mezinárodní den míru

V roce 2001 definitivně schválilo Valné shromáždění OSN Mezinárodní (Světový) den míru, který nám připomíná soudržnost, ale i války, které již byly naštěstí ukončeny. Tento den se slaví po celém světě.

23. 9. Mezinárodní den neslyšících

Cílem Mezinárodního dne neslyšících je upoutat pozornost na jejich ztížené situace. I přes to že se situace postupem času zlepšují podmínky pro neslyšící, musí denně překonávat spoustu překážek. Například nemohou telefonovat, což je v případě přivolání první pomoci velmi složité apod., ale naštěstí již existují systémy, které umožňují komunikaci a snazší život lidem s tímto postižením.

26. 9. Mezinárodní den kulturního dialogu

Kulturní, a hlavně mezikulturní dialog je v poslední době velmi skloňované téma. Komunikace mezi většinou a menšinou či mezi menšinami navzájem je velmi podstatná a všechny zúčastněné může obohatit. Právě na tento den připadá Mezinárodní den kulturního dialogu a k této příležitosti se pořádají různé akce po celém světě. Záštitu nad těmito akcemi mají různé organizace nebo dokonce i Ministerstva zahraničí.

27. 9. Světový den cestovního ruchu

Světový den cestovního ruchu vznikl jako připomínka k přijetí stanov Světové organizace cestovního ruchu (UNWTO). Tento světový den byl vyhlášen roku 1979, a první oslavy toho dne proběhly roku 1980.

Zdroj: www.Centrum.cz

Povídky, tvorba a ostatní očima Mravence.

Cheb - Kostel sv. Mikuláše

Kostel byl postaven mezi lety 1220 a 1230 v románském slohu. Dodnes je zachován na původním místě v západní stěně románský portál. Za dlouhou historií kostela dvakrát vyhořely kostelní věže, v roce 1945 byly poškozeny náletem. Od tohoto roku jsou věže nahrazeny nízkým provizorním zastřešením, které slouží dodnes.

Chebský hrad

Císařská falce byla vystavěna ve 2. polovině 12. století na místě slovanského hradiště z 9. až 11. století. Ve 2. polovině 15. století byla k paláci císařské falce přistavěna hospodářská budova, ve které byl 25. února 1634 zavražděn Valdštejnův důstojník. Z původního románského opevnění se zachovala Černá věž, na jejíž stavbu byl použit sopečný basalt z Komorní hůrky a část východní hradby. Nejlépe dochovanou a nejcennější stavbou falce je hradní kaple sv. Erharda a Uršuly. V západních kasematech je stálá výstava chebského kamnářství.

Foto: Milan Pulec

21. srpen 1968 Milana P.

Jmenuji se Milan Pulec a budu vám krátce vyprávět, jak jsem prožil ten smutný den v našich novodobých dějinách.

Bylo ráno 21. srpna 1968. Probudil jsem se do nezvyklého rána v domě svých prarodičů na Hluboké nad Vltavou. Byly poslední dny prázdnin. Nejenže jsem se probudil jako úplně poslední – všichni už byli vzhůru, procházeli s vážnou tváří po domě a úplně všichni poslouchali rozhlas. A z rádia zněly věty o tom, že vojska Varšavské smlouvy překročila Československé hranice. Nechápal jsem plně vážnost situace, protože i my jsme byli členy Varšavské smlouvy, tak o co jde. Že přišli zadusit nastupující uvolnění poměrů v naší zemi mi došlo až o několik hodin později. Bylo mi jedenáct let a v politice jsem se nevyznal, protože mě prostě nezajímala. Koneckonců vydrželo mi to dodnes.

Můj dědeček poslouchal staré Philipsce Švýcarsky a přišel s novou děsivou zprávou, že Dubčeka zabili na mostě. Ale nebyla to pravda, jen asi v ruchu a shonu špatně přeložil rozhlasovou zprávu. Babička mě hnala z postele se slovy, že půjdu nakupovat, protože z toho jistě bude válka. I ona se mylila, přestože k válce byl jen malý krůček. Jal jsem se tedy nakupovat. Obdržel jsem velkou tašku a peníze a byl vyslán pro cukr, sůl, mouku a jiné trvanlivé potraviny. Vyrazil jsem tedy na nákupy. Nejprve jsem zašel do potravin k Jirouškům. Jenže podobný nápad s nakupováním měli snad všichni hlubočáci a před obchodem se kroutila veliká fronta. Kdyby do obchodu vpustili všechny najednou byl by za pár minut prázdný. Tak nás

tam pouštěli jenom po pěti. Pět lidí nakoupilo, pak jim prodavačky otevřely dveře, vypustily je ven a vpustily dalších pět lidí. Šlo to pomalu, ale zamezilo se tak hádkám a panice. Nakonec došla řada i na mě a já mohl nakoupit vše, co jsem měl na papírku, abych to všechno nezapomněl. Potom jsem šel ještě do mlékárny a do zeleniny.

Nuže nakoupil jsem všechno potřebné a nakonec vyšel před dům na ulici. Od kostela, tedy ve směru od Českých Budějovic přijížděly první tanky. S hrozivým skřípěním se přiblížily až k našemu domu a pokračovaly na Týn nad Vltavou. Koukal jsem na ta kvanta mohutných strojů jako u vytržení. Tanky nejely rychle a celá kolona projížděla kolem mě docela dlouho. Když kolem mě projel poslední tank, zalezl jsem do domu.

Druhého dne jsme se vraceli z prázdnin na Hluboké domů do Ostravy. Přes noc se na domech objevily nápisy jako „smrt kolaborantům“ a podobné. Jeli jsme netradičně autobusem a měli v plánu jet s ním do Brna a pak vlakem do Ostravy. Autobus přijel úplně prázdný, měli jsme jej pro sebe. Ale ani jízda nebyla bez zvláštností. Za Budějovicemi jsme jeli mezi tankem před námi a gazem s kulometem na střeše za námi. V jednu chvíli od pásu tanku odlétl kamen a rozbil čelní sklo autobusu přímo před řidičem. Řidič za jízdy vstal a pokoušel se vytlačit popraskané sklo ven. Proud vzduchu mu však zabránil tento počín dokončit a sklo se vysypalo na palubní desku a rozlétlo se po nejbližším okolí. Tak jsme do brněnského depa dojeli bez předního skla. Statečný řidič si ani jednou nepostěžoval, ani jednou

nezaklel. V depu nám servisní technici vyměnili sklo a my šťastně dojeli až na brněnské autobusové nádraží. Pak jsme se přesunuli na vlakové nádraží a počkali na vlak domů do Ostravy. Tam jsme se úspěšně dopravili, aniž bychom zahlédli okupační vojska. Za pár dní začínala škola, byl konec srpna roku tisícího devět set šedesátého osmého.

Narozeniny, svátky a oslavy v Mravenci.

„K narozeninám chtěl bych Ti dát více než se obvykle dává k narozeninám. Hádej proč přišel jsem dneska k vám, za zády schovávám květ, abych popřál Ti k věnečku let. Nastav pusku a do vázy kytku dej, postav na kafe, dva cukry mám rád, koupil jsem „Člověče nezlob se“, budu do rána bláznit a hrát. Tak všechno nejlepší, zdraví a tak, ať všechno Ti jde, tak jak chceš, sám nejlip víš, co se má Ti přát, a nám stačí, že žiješ a že seš.“

Všechno nejlepší přejeme Davidovi a Jiřině.

K svátku přejeme všechno nejlepší Naděždě.

Ztracený dopis

Karel Čapek

Pak jsem si asi donesl na psací stůl tu knihu a chtěl jsem si napsat poznámku; ale protože se mně ten svazek pořád zavíral, položil jsem tam podle všeho ten dopis – a pak jsem nejspíš knihu sklapl a mechanicky ji odnesl na místo – Ale že jsem se do té knihy šel podvědomě, ze sna podívat, to je, hm; víš, neříkej o tom nikomu. Lidé by si třeba mysleli – ono to nedělá slušný dojem, tyhlety záhadné psychologické úkazy.“ Za chvíli pak už pan ministr hlaholně telefonoval ministrovi vnitra: “Haló, pane kolego, tak ten ztracený dopis – Ale kdepak, nejste na stopě; já už jej mám v rukou!... Cože, jak se našel? Pane kolego, to vám neřeknu. Víte, jsou metody, které vy v ministerstvu vnitra ještě neznáte. – Ale já vím, vaši lidé dělali, co dovedou; za to oni nemohou, že nejsou na výši... Ne, nebudeme raději o tom mluvit. – Prosím, prosím... Servus, pane kolego!”

UKRADENÝ SPIS 139/VII, ODD. C - Karel Čapek

Ve tři hodiny ráno zařinčel telefon na posádkovém velitelství: “Tady plukovník Hampl z generálního štábu. Pošlete ke mně ihned dva muže vojenské policie; a vzkážete pro podplukovníka Vrzala, no ovšem že z informačního oddělení, člověče, po tom vám nic není, aby ke mně hned přišel. Ano, teď v noci. Ano, ať si vezme auto. Tak honem, hergot!” A dost. Za hodinu byl podplukovník Vrzal na místě; bylo to až bůhvíkdě ve vilové čtvrti. Přivítal ho starší a hrozně ustaraný pán v civilu, to jest jenom v košili a kalhotech.

“Podplukovníku, mně se stala sakramentská věc. Sedni si, kamaráde. Zatracená věc mizerná svinská pitomá neřádná. Potvora jedna zlořečená. Tak si to představ: Předevčím mně dá šéf generálního štábu jeden spis a povídá: Hample, zpracuj to doma; čím míř lidí o tom ví, tím líp – v kanceláři ani muk; tak marš, máš dovolenou a seď na tom doma, ale pozor! No dobrá.” “Jaký to byl spis?” ptal se podplukovník Vrzal. Plukovník Hampl okamžik váhal. “No,” řekl, “ať to teda víš: bylo to z oddělení C.” “Aha,” mnil podplukovník Vrzal a počal vypadat nadmíru povážlivě. “Tak dál.” “Tak koukej,” povídal zdrcený plukovník. “Včera jsem na tom dělal celý den; ale co s tím mám u všech sakramentů dělat v noci? Dát to do šuplete, to nic není; pokladnu nemám; a kdyby někdo věděl, že to je u mne, tak je s tím amen. Člověče, já jsem to na první noc schoval do své postele pod matraci; do rána jsem to zvalé jako kanec.” “To věřím,” řekl podplukovník Vrzal. “Co chceš,” vzdychl plukovník, “má žena je ještě tlustší. No, tak druhou noc mně žena poradila: Víš co, dáme to do plechové piksly od makarónů a schováme to na noc do spíže. Já spíž na noc zamykám a klíč beru k sobě, povídá žena – my totiž máme takovou strašně tlustou služku, která všechno sní. Tam to nebude nikdo hledat, že? No dobrá, to se mi líbilo.” “Má vaše spíž dvojitě okno nebo jednoduché?” přerušil ho podplukovník Vrzal. “Hrom do toho,” vybuchl plukovník, “to mě nenapadlo! Jednoduché okno! Já jsem pořád myslel na sázavský případ a jiné takové pitomosti a zapomněl jsem se podívat na okno! Zatracená věc zlořečená!” “Tak dál,” upomínal

ho podplukovník. “No, co by bylo dál. Ve dvě ráno slyší žena, jak dole piští služka. Šla se zeptat, co je, a Máry ječí: Ve špajzu je zloděj! Žena běží pro klíč a pro mne, já letím s pistolí do spíže a sakramentská neřádná věc, okno ve spíži je vytento, vypáčeno a piksla se spisy pryč. A zloděj taky pryč. To je všechno,” oddychl si plukovník. Podplukovník Vrzal bubnoval prsty na stole. “A pane plukovníku, věděl někdo, že máš ten spis doma?” Nešťastný plukovník rozhodil rukama. “To nevím. Kamaráde, ti lumpové špióni vyšpiclují všechno.” Přitom si vzpomněl na funkci podplukovníka Vrzala a upadl do rozpaků. “Totiž jsou to moc chytří lidé,” opravoval se chabě. “Ale já jsem to neřekl nikomu, čestné slovo. Jenže,” dodal vítězně, “nikdo přece nemohl vědět, že jsem to dal do plechovky od makarónů.” “A kdepak jste to dávali do té plechovky?” ptal se mimochodem podplukovník. “Tady, u toho stolu.” “Kde přitom stála ta plechovka?” “Počkejme,” vzpomínal plukovník. “Já jsem seděl tuhle a měl jsem tu plechovku před sebou.” Podplukovník se opřel o stůl a díval se snivě do okna. V rosném úsvitu se naproti rýsovala šedá a červená vila. “Kdopak tam bydlí?” ptal se unyle. Plukovník bouchl do stolu. “Hergot sakra, na to jsem nevzpomněl! Počkej, tam bydlí nějaký žid, ředitel banky nebo co. Zatracená věc, teď už do toho vidím! Vrzale, mně se zdá, že jsme na stopě!” “Já bych rád viděl tu spížku,” řekl podplukovník vyhýbavě. “Tak pojď.”

Redakční rada: Milan Pulec,
Edita Černá